

poměrně malému podílu Němectví na celkovém počtu obyvatelstva není účelné vybudovat široce rozvětvený a členěný správní aparát nejrůznějších úřadoven. Kromě toho by mohla taková mnohastupňová stavba nově zřízených úřadoven, vzhledem k současné autonomii, jen stěží využít nanejvýš žádoucí přednosti „maskování“, jak je to možné v případě začlenění úřadovny komisařského vedoucího do organizace českého Pozemkového úřadu. Žádám z nově vytvořených institucí by neměla příležitost, aniž by vzbudila pozorost, využít přejatých zásad opatření české pozemkové reformy ve prospěch německé národní politiky.

VII.

Po pracovních a organizačních přípravách, o nichž se hovoří výše, je nyní služebna komisařského vedoucího ve stadiu rozvoje, který přinese v nejbližší době realizaci praktických opatření k upevnění Němectví.

Další práce v tomto směru je však zdůvodna tím, že až dosud není vyjasněno, jakým způsobem se budou podílet příslušné služebny říše na finanční podpoře zahájených opatření. To by se mělo nyní přednostně řešit, avšak předpokládá to, že komisařské vedení bude při provádění výše uvedeného úkolu jednoznačně podřízeno jedině německé úřadovně, pokud jde o vedení i dozor. Tím však nemusí být dotčeno jeho postavení v českém Pozemkovém úřadě ani uvnitř autonomní české správy.

S ohledem na zvláštní poměry v protektorátu odpovídá služebna komisařského vedoucího těm institucím (zemské kulturní úřady a osídlovací podniky), které slouží vyššímu veliteli SS a policie jako pověřenci říšského komisaře k upevnění Němectví při říšském místodržíteli v přípojených východních územích. Proto by bylo žádoucí s ohledem na zvláštní národně politickou situaci v protektorátu, aby komisařské vedení bylo, pokud jde o vedení i dozor, podřízeno bezprostředně vyššímu veliteli SS a policie při úřadu říšského protektora.

Dokument číslo 19

ČECH TADY NEMÁ CO POHLEDÁVAT

R. Heydrich po svém příchodu do Prahy: Čechy jsou německým prostorem, kde Čech nemá co pohledávat. Prostor bude definitivně osídlen Němci. Rasově cenná část Čechů bude poněmčena, ostatní sterilizovat nebo postavit ke zdi

**PROJEV R. HEYDRICHA
V ČERNÍNSKÉM PALÁCI 2. 10. 1941^{30*}**

Praha 2. října 1941

Před vstupem pana říšského protektora poukázal státní podtajemník SA brigadeführer von Burgdorf několika stručnými slovy na to, že všichni účastníci jsou povinni zachovat o závěrech pana říšského protektora nej přísnější mlčení.

Příslušníci strany, pánové!

Z rozkazu vůdce jsem převzal před třemi dny vedení úřadu říšského protektora místo ochravnělého říšského protektora, říšského ministra von Neuratha.

Teší mne, že již dnes, po třech dnech, mám příležitost pozdravit vás, spolupracovníky protektorátního štábu protektorátní vlády, úřednický sektor, především též představitel sprchovanosti strany v tomto bojovém prostoru — samozřejmě kromě svých užších spolupracovníků ve funkci náčelníka bezpečnostní policie a SD — také vás, páni vrchní

* Překlad Heydrichových projevů (dok. č. 19 a 22) je pořízen podle stenografického záznamu, který není vždy úplný. Překlad přesně reprodukuje věcný obsah a zachovává i Heydrichův nesourodý styl vyjadřování (pozn. red.).

zemní radové, kteří jste venku nositeli správy a — jak doufám — bojových úkolů na poli správy.

Vůdceva směrnice, kterou jsem obdržel pro tento úkol, jejíž považuji za omezený jak časově, tak i v jiném směru, tato vůdceva směrnice zní: Mám v tomto prostoru jednoznačně a se vši tvrdostí zajistit, aby obyvatelstvo, pokud je české národnosti, pochopilo, že se nelze vyhýbat realitě příslušnosti k říši a poslušnosti vůči říši; Němci musí vědět, že tato část říše je součástí říše a že zde na jedné straně poživá Němec ochrany a hraje vůdčí úlohu — má ji hrát, jak mu přísluší — ale že má i tomuto právu odpovídající povinnost chovat se a jednat jako Němec.

V politickém směru znamená to, co mi řekl vůdce, uznání linie, kterou zde až dosud udával z politického hlediska stát — ni tajemník Frank. Znamená to současně samozřejmý, lidský, reálný a přátelský předpoklad pro spolupráci mezi kamárádem Frankem a mnou.

Ještě krátce úvodem, pánové! Vy ve mně vidíte všeobecně náčelníka bezpečnostní policie a SD. Vidíte ve mně — v každém případě jsem si zvykl, že tomu tak ve správě je — muže exekutivy, jenž hledí podle možnosti vyřešit všechno jen exekutivně. Tento názor je chybný a falešný a já bych chtěl, dříve než vám řeknu něco o problémech tohoto prostoru, aby bylo i zde, jako často už jinde, jednoznačně jasno o pojetí, podle něhož se chápu svých úkolů jako náčelník bezpečnostní policie, jako Ssmann a spolupracovník říšského vůdce SS, jako nacionální socialista.

SS (SD a bezpečnostní policie jsou součástí SS) jsou úderným oddílem strany ve všech otázkách zajišťování vnitropolitického charakteru prostoru a zajišťování nacionálně socialistické ideje. Být úderným oddílem znamená být vždy před masou, být zvlášť dobře vyzbrojen, být schopný nasazení a rozumět boji. Úderný oddíl však také nedělá nic, co by se dalo bez vůle a bez plánu celého vedení. Předpokladem úkolu zajistit ideu však není a nemůže být jen snaha vidět věci pouze po vnější, výkonné stránce a plnit úkoly a rozkazy. Je třeba vniknout hlouběji do problému, vymyslet se do nich a jednat se znalostí věci, nedívat se na ně jen povrchně, ale hluboce se jimi obírat a pochopit je. Tak jednáme jako výkonné orgány, jsouce si vědomi poslední říše i říše, onoho posláni, jež vede přes velkoněmeckou říši k říši velkogermánské. Vůdce mi při odchodu řekl: Mějte na paměti, že vždy tam, kde vidím, že je ohrožena jednota říše,

vyberu jednoho velitele SS a vyšlu ho z pověření říše, aby zachoval jednotu říše. Můžete si tak z těchto vůdcových slov odvodit celkové posláni SS a tím i mé zvláštní posláni zde.

Říkám předem: Nemám v úmyslu Ipět nyní na svém místě na jednom úkolu proto, že je pěkný a souvisí s ním reprezentace, nýbrž chápu svůj úkol zde jako bojový úkol, který mám splnit v zastoupení jiného, abych mohl, až jej splním, ohlásit vůdci: „Můj vůdče, splnil jsem jej. Nyní se mohu opět věnovat svému hlavnímu posláni.“ Neznám však dosud dobu, jež je mi vymezena; budou-li to týdny či měsíce, to závisí na vyřešení, na problémech tohoto úkolu, to závisí na rozkazu vůdce.

Hovořil jsem o úkolech SS jako celku. Mohl bych je shrnout do hesla: „Nepřítel všech nepřátel a ochránce všeho německého“, a to má platit zejména pro tento prostor. Úkol „nepřítel všech nepřátel“ obsahuje hlavní směrnicí pro naše policejní a zajišťovací úkoly, nejen v užším, ale i v širším smyslu slova. Nevídám v tom jen úkol zatýkat a předávat k odsouzení a dohlížet, ale chápu to jako systematické zkoumání nepřátelských vlivů, ale i vlastních chyb v jednotlivých oblastech života.

Druhá stránka tohoto úkolu, „ochránce všeho německého“, má své zdlivodnění již ve vnější formulaci skutečnosti, že vůdce ustanovil říšského vůdce SS říšským komisařem pro upevnění němectví. A když jsem nyní převzal tento úkol zde, v protektorátu, jsou oba tyto pilíře koneckonců též základy mé náplně úkolů: odrazit a potlačit vše nepřátelské a zajistit, avšak i plánovat pro budoucnost, všechny věci, které jsou dobré pro němectví a nutné pro budoucnost.

Nechte mne nyní trochu se rozmáchnout, abych právě celkové problémy také tohoto prostoru postavil do všeobecné souvislosti, abychom nebyli jako klapkami na očích omezeni jen prctektorátními hranicemi.

Předpokladem pro válku, pro splnění této války, pro obsazení nutných prostorů a pro formování a utváření velkoněmecké a velkogermánské říše bylo vnitropolitické zabezpečení říše. Z toho především vyplývá a zde také začal původní vývoj úkolů SS a policie — kromě toho bylo našim úkolem plánovat podle osobních příkazů a směrnic vůdce v tehdejší cizíně výzkumnou a průzkumnou metodou všechno to, co se během vývoje mohlo stát předpokladem pro mnohé politické, ale i vojenské úspěchy a události. K tomu pak přistupo-

vala následkem politického vývoje v evropském prostoru nutnost a úkol zaměřit se na návrat Němců, řídit návrat občanů německé národnosti z prostorů, které jsou dnes na východě obsazeny našimi jednotkami, těch občanů německé národnosti, kterým by se bylo určitě stalo totéž, co se dnes děje občanům německé národnosti na Volze, kdyby vůdce nebyl rozkázal a dosáhl nanejvýš naléhavého převezení tohoto půl miliónu občanů německé národnosti. A teď k samotné válce.

Musí nám být jasno, že všechny události posledních let, všechny vojenské a politické otázky, mají úžasnou organickou souvislost. Musíme mít také jasno v tom, že předpoklady této války a její následky vyžadují — při naprosto tvrdém vedení této války až do konce — aby se zachovala a dále vytvářela tato říše a aby byla dovedena k velikosti. Neboť všechny politické mezihry, ať diplomatické, zahraničně politické či jiné povahy, byly jen přípravnou prací velkých, jasných věcí, totiž těch, že nepřítelé říše, vedeni židů a svobodnými zednáři si koneckonců kladli za cíl, že toto Německo, snažící se o vzestup svým vnitřním ideovým vedením nacionálního socialismu, že toto Německo je nebezpečím pro světové plány židovstva celého světa. Že proto bylo uděláno vše, aby se Německo stalo malým a aby je zničili. To proto, že poznali, že v dějinách Německé říše vždy, když už žid věří, že nás má na zemi, povstal odněkud z německého prostoru, z německých lidí, někdo, jenž dal dohromady Němece neslýchanou ideovou silou a svou osobností, stmelil je v jednotu a potom je vedl k velikosti a překonání nebezpečí a viděl, že jen tehdy mohl být německý vývoj rušen a brzděn, jestliže mohla přijít rána dýkou z německého prostoru.

Nyní jsme v Evropě obsadili pod vůdcovím vedením velmi mnoho prostoru, což je vojenským předpokladem pro další vedení války a její vítězné ukončení. Musíme si říci jasně, že obsazení tohoto prostoru v každém případě nebude v mnoha zemích přechodným, nýbrž konečným obsazením, přičemž je lhostejno, jaká bude forma kontaktu těchto prostorů s námi. To však znamená, že budoucnost říše závisí na ukončení války, na schopnosti říše a na schopnosti lidí této říše získané prostory udržet, ovládnout a popřípadě s říší spojit. Závisí tedy na způsobu, jak jsme schopni s lidmi zacházet, vést je a spojit s námi. Musíme zde vlastně rozlišovat velké skupiny, jednu skupinu tvoří prostory s germánskými lidmi, to je s lid-

mi, kteří jsou naší krví, a proto jsou vlastně našeho charakteru. To jsou ti, kteří špatným politickým vedením a vlivem židovstva jsou nějak pokřiveni, kteří teprve pomalu musí být dovedeni k základním prvkům současného myšlení. Jak to tak vidím, jsou to tyto prostory: Norsko, Holandsko, Flandry, později i Dánsko a Švédsko. Jsou to ty prostory, jež jsou osídleny Germány a které nějakým způsobem, a musíme si zde udělat jasno, zda v konfederaci, jako župa či nějak jinak, budou patřit k nám. Je jasné, že musíme nalézt vůči těmto lidem docela jiný způsob jednání než vůči národům jiné rasy, slovanským či podobným národům. Germána se musíme chopit tvrdě, spravedlivě, ale musíme jej vést lidsky, podobně jako vedeme náš národ, jestliže ho chceme udržet natrvalo v říši a chceme-li, aby s ní splýnul.

Druhou skupinou jsou východní prostory, jež jsou zčásti osídleny Slovany, to jsou prostory, kde je třeba vědět, že dobrota bude chápána jen jako slabost, to jsou prostory, kde sám Slovan vůbec nechce, aby se s ním zacházelo jako s člověkem rovnoprávným, a je zvyklý, že pán si s ním nezdává. To jsou tedy prostory, které máme nyní na východě vést a udržet. Jsou to prostory, v nichž musí jednou vládnout německá horní vrstva, po dalším vojenském vývoji budou sáhat až hluboko do Ruska, až daleko k Uralu; tyto prostory musí být naši surovinovou základnou. Jejich obyvatelé se stanou pracovníky pro velké, i kulturní, úkoly, a mám-li to říci docela drastiicky, musí nám sloužit jako otroci. Jsou to prostory, s nimiž budeme vlastně nakládat, jako když se obepíná nová země na pobřeží hrází, tím způsobem, že se tam na východě vybuduje ohromný val z branných rolníků, aby se toto území už jednou uzavřelo proti bouřlivému přívalu z Asie, pak bychom je rozdělili příčnými valy, tuto půdu bychom postupně pro sebe získávali tím, že na okraji vlastního Německa, jež je osídleno německou krví, se pomalu bude vysouvat vždy jeden německý val za druhým, abychom tak postupovali s německým osídlováním na východ prostřednictvím německých lidí, kteří jsou německé krve! Z tohoto hlediska je třeba vidět všechny úkoly na východě, které tam musíme splnit. První val, o protektorátním území budu mluvit až potom, tvoří na východě obě provincie Gdansk — západní Prusko a župa Warta, které spolu s východním Pruskem a slezskými částmi ještě asi před rokem byly vcelku plně osídleny téměř 8 milióny Poláků; to jsou prostory, které se nyní musí osídlovat zcela systematicky Němci, aby se

poľský živel kousek po kousku, krok za krokem vytlačil. Jsou to prostory, jež musí být jednou celé osídleny Němci. Pak stále dál na východ, k Baltu, jenž jednou bude muset být osídlen jen Němci, přičemž musíme uvážít, které pokrevní části Lotyšů, Estonců a Litevců jsou schopny regenerace či germanizace. Rasově nejlepší živily jsou Estonci, na nichž jsou patrný švédské vlivy, pak přicházejí Lotyšši a nejhorskí jsou Litevci.

Dále se jedná o velkopoľský prostor, jenž je nejbližší oblastí, která se musí zcela pozvolna osídlit Němci a z které se poľský živel musí postupně zatlachtit na východ. Pak přijde Ukrajina, jež má též žít především pod německým velením jako velká surovinnová a vyživovací základna, když nejprve jistým přechodným řešením bude postupně vyloučena z velkoruského prostoru s tím, že se použije a využije jistých, v podvědomí ještě dřímajících, vlastních národních myšlenek, aniž dáme tomuto národu kulturní posilu či oporu, aniž bychom tam chtěli vypěstovat silnou inteligenci, aby tak nevznikla v pozdějších dobách nějaká opozice. Taková inteligence by se pod slabým vedením mohla po létech opět chítit odpoutat. Vcelku vzato platí tedy zde v prostorech na východě starý kolonizační princip, jenž však v protikladu k dřívější kolonizaci řádových rytířů a baltských baronů sleduje tu myšlenku, že jejími nositeli jsme my, naše krev, a že se na východě probouzí stará idea, idea řádových rytířů, jako stupeň k opanování prostoru, který nemůžeme úplně osídlit. A nyní, když máte před sebou celkový obraz, musí vám být jasné, že se českomoravský prostor natrvalo nesmí nikdy ponechat v takovém stavu, který by vůbec umožňoval Čechům tvrdit, že to je jejich prostor. Zde jde pouze o jedno, a to, že si nejdříve připomeneme, co je životně důležité a přednostní, jaké má tento prostor historické základy, že se rozhodneme, co tu vlastně jednou uděláme. Z čeho vyroste tento prostor. Odkud jsou lidé, kam patří atd.

Chtěl bych se ještě dotknout jedné věci, doufám, že to nebude pro vás nic nového, ale přece jen bych to chtěl načrtnout. Musí nám být jasné, že v německých dějinách byly Čechy a Morava srdcem říše, srdcem, jež bylo v příznivých dobách vždy pevností německví, že v dobách kolonizace byly stráží proti východu, že koneckonců — jak to dokumentuje i vývoj na kulturním poli — bývaly v dobrých dobách vždy pevností, a jak to řekl Bismarck, „citadelou Evropy“. To je odůvodněno i tím, že první říšská universita před Krakovem

a před Vídní byla založena zde v Praze. Když se na to nyní podíváte pozorněji, bude vám beze sporu naprosto jasné, jakou osudovou dynamiku má tento prostor pro Německo a německé dějiny. V létech německých dějin, jež chceme nyní trochu probrat, přicházely rány dýkou ohrožující říši větší než vítězí, v tomto okamžiku je možné, aby se tady zasažovala rána dýkou dějinám a vývoji říše; ať to je třeba — ať už litem, který postupoval proti Arminiovi z kmene Cherusků, ať to jsou slovanští věrozvěstové Cyril a Metoděj, kteří chtěli odtrhnout tento prostor pod pláštíkem náboženských církevních myšlenek východních církví a církevní cestou její převést k byzantské myšlence, ať již to byly vnější počátky třicetileté války s pražskou defenestrací nebo ať je to v současné době pokus ohrozit říši ilegálním hnutím odporu a vpadnout tak říši do zad v jejím rozhodném osudovém boji proti bolševismu.

Pánové! To vše jsou věci, které mají zcela jasný logický sled týchž myšlenek a událostí, to jsou stejné rány dýkou z tohoto prostoru.

Avšak stejně tomu bylo i opačně, vždy, když vedení říše poznalo, že tento prostor je rozhodující, že Čechy a Morava mají zároveň účasť, osudový, rozhodující podíl na pozitivním plánování dějin. Známe jména, která zasáhla do kolonizace východu. Ať je to král Otokar, který nakonec při kolonizaci východu dospěl jako úderový oddíl proti východu až ke Královci a toto město založil, ať je to doba Karla IV. nebo boje Bedřicha Velikého, bitva u Hradce Králové nebo i dnes nekonečná, dějinná a osudově rozhodná vidcovská síla Adolfa Hitlera, jenž teď ve dvou etapách definitivně získává tento prostor, když z něho, z nepřátelské základny, dělá pevnost a základ pro naše nasazení a naše boje proti bolševickému nepříteli.⁵¹

A teď k současné situaci. Řekl jsem, že dnes rozhodně vývoj spěje k nové ráně dýkou. V posledních týdnech prožíváme vývoj, charakterizovaný sabotážemi, teroristickými skupinami, ničením úrody, zpomalováním práce, což zcela jasně organizuje velká odbojová organizace. Tento vývoj, i když nevede k aktivnímu povstání, přece jen zcela systematicky připravuje všechno, co má být připraveno pro okamžik, až přijde čas uvrhnout toto území ke škodě říše do nebezpečného neklidu. I kdyby to bylo jen to, že nepřítel

vede a chce české obyvatelstvo vést ke vzpouře, chce, aby-
chom utrpěli citelnou ztrátu, že jde o pracovní výkon ve
zbrojním průmyslu a citelný neklid, což nakonec může být
vzorem pro ostatní obsazená území. Stav v posledních tý-
dnech byl takový, že se už dalo říci, že jednota říše byla
jednoznačně ohrožena, tento prostor pod povrchem tak věřel,
že se jediná dá říci, tady se musí vést zasáhnutí. A chtěl
bych říci zcela otevřeně, že vinu nenese jen protivník, vinu
máme také my, Němci, neboť v tomto prostoru ne všichni
Němci, kteří sem přišli, si uvědomili, že to je bojová oblast,
bojový prostor, kde každý jednotlivý Němec, bez ohledu na
kompetenci, musí též jako bojovník pro Němec vítězit.
Každý Němec, jenž zde vyniká, musí se cítit politickým vo-
jákem vůdce, musí vidět zcela jasně základní linii v tomto
prostoru, musí vědět, že základní linii je zajištění tohoto
prostoru, boj proti veškeré české samostatnosti, a musí při
zacházení s jednotlivci chápat, že Čech je Slovák a že také
Čech si vykládá každou měkkost jako slabost. Že je to ši-
lenství povolit v jednotlivých případech, protože ten druhý
to neurná, ihned toho využije a vyloží si to jako slabost; jak-
mile se mu povolí, přijde podruhé s větším požadavkem.
Navíc je však v tomto prostoru třeba, aby si nikdo nemyslel,
což Němec velmi často dělá, že je v německém prostoru, že
je to právě taková provincie jako v říši a že je možné zde
spravovat od stolu stejnými správními metodami, což na-
prsto nikdy nepůjde. Správní rozdělení tohoto prostoru,
viděno z německé strany, je pouze jedním z prostředků a
metod, jak tento prostor definitivně ovládnout a vést. Je to
systém, který nemůžeme srovnávat se správním rozdělením
a metodami správy, jež platí v říši, vůči německým lidem.
K tomu však přistupuje ještě základní myšlenka: veškeré
počinání německých lidí v tomto prostoru musí být v tomto
okamžiku usměrňováno naprosto jednoznačně, totiž tak, že
vzhledem k válce a z taktických důvodů nesmíme připustit,
aby se Čech v jistých věcech rozvrtl a vybuchl, i když mu-
síme být v tomto okamžiku z jistých taktických důvodů tvrdí,
musíme přesto jednat tak, aby si Čech, nemá-li žádné jiné
vychodisko, nemyslel, že teď právě musí vyvolat povstání.
Základní linie však musí, ač nevysovena, i při takovém jed-
nání platit: tento prostor se jednou musí stát německým a
Čech tady nemá už koneckončů co pohledávat. To jsou věci,
které můj úkol zde rozděluje na dvě velké a jasné etapy a
oblasti činnosti. Jedna je blízká — zaměřená na válku —

druhou začíná dalekosáhlý konečný úkol. První, blízká, je
diktována potřebami vedení války. Potřebuji v tomto
prostoru klid, aby dělník, aby český dělník zde nasadil pro
německé válečné úsilí plně svou pracovní sílu a abychom
nezdržovali při zdejším obrovském válečném průmyslu pří-
suh a další rozvoj zbrojního průmyslu. K tomu patří i to,
že se přirozeně musí dát českým dělníkům tolik žrádla,
mám-li to tak zřetelně říci, aby mohli splnit svou práci. Ale
i to, abychom dávali pozor, aby Čech nevyužil podle svého
zvyku tohoto nouzového stavu říše, aby si nevydobyval pro
sebe soukromé a vlastní české výhody. Tento blízký úkol
předpokládá, že Čechovi nejprve ukážeme, kdo je pánem
v domě, aby věděl přesně, že zde diktuje německý zájem a že
zde koneckončů má rozhodné slovo říše, říše zastoupená
vedením na tomto území, tedy též vámi, pánové. Říše ne-
nechá se sebou žertovat a je prostě pánem v domě, to zna-
mená, že ani jediný Němec nic Čechovi neodpouští, asi tím
způsobem, jako je tomu v říši se židovstvem, aby neexistoval
jediný Němec, jenž by řekl, ale ten Čech je přece slušný.
To byl problém židovské otázky v říši, a můžete si předsta-
vit, jak by takhle dopadlo řešení židovské otázky. Když vši-
chni nebudeme zjevně držet pospulu a navenek nevytvo-
říme vůči česství jedinou frontu, bude Čech hledat stále
zadní vrátka, jimiž vyklouzne chytřácky ven. O otázce, zda
můžeme o jednotlivci říci, to je skutečně slušný chlap, se
bude uvažovat teprve tehdy, až přistoupíme k tomu, abychom
začali s dalekosáhlým konečným řešením úkolu, tedy při
otázce poněmčování a podobných problémech. Přitom ne-
smíme zapomenout na jedno: že navenek, co se týká kultury,
a to je zejména důležité, si nesmíme zadat, aby si Čech ne-
mohl dělat legraci z toho, jak se Němec chová. Němec si
nemůže dovolit, aby se v lokálu ožral; tady musíme být
zcela otevření: jestliže se někdo sežere, jestliže si popuští
uzdu, proti tomu nikdo nic nemá, ale má to dělat mezi svými
čtyřmi stěnami nebo v kasinu. Čech musí vidět, že Němec, ať
ve službě, či v soukromí, se umí chovat, že je pánem od hla-
vy až k patě. A proto jsem nařídil, abychom dostali zde
starat především o to, aby se též Němci v tomto prostoru
chovali řádně. Neboť Němec, který není vychováán, jak se
na vádcovskou úlohu sluší, ten se sice cítí jako pán v domě,
ale ve falešném směru, a vede si ke škodě říše hůře, než
si sám dovede představit.

Dále očekávám, že vám bude při zacházení s Čechy jasné, že je třeba též jistých taktických předpokladů. Když např. vydám nařízení tisku, musí napsat bez reptání to, co potřebuji. Přesto budu samozřejmě udržovat s Čechy korektní společenský styk, přičemž musím vždy dávat pozor, abych nepřekročil hranice, abych si v každém okamžiku říkal: Dej pozor, jsou to ale Češi! Rozumíte? Stykáme-li se z taktické nutnosti s Čechy, kteří nám slouží, i pak je nutno se vždy vracet k myšlence: Jsou to ale Češi.

Něco jiného je, a to je nejpodstatnější, že při vši tvrdosti se opravdu staráme o věci, které skutečně nejsou v pořádku. Neboť nemá žádný význam, když Čecha mlátím a se vši námou a působením policie přivádím k tomu, aby pracoval, když on skutečně nedostává to, co potřebuje, aby měl fyzickou sílu vykonávat svou práci. V tomto směru se konala na návrh státního tajemníka Franka porada u vádce, na níž byl přítvsn státní tajemník Backe, a my pravděpodobně přistoupíme, prosím, abyste si toto vše nechali pro sebe, než to bude uveřejněno, neboť se to musí náležitě propagacně upravit, pravděpodobně přistoupíme ke zvýšení přídělu tuhu pro české dělníky, tak okolo 400 gramů, to je množství, o němž se už dá mluvit. Abych to šikovně využil k propagačním účelům, spojím to s myšlenkou: vy, čeští dělníci venku, budete raději zřicha, jinak by se mohlo také stát, že bude příděl tuhu opět menší. To vše jsou věci, které se musí správně psychologicky uchopit. A nyní k otázce celé propagandistické linie. Viděno ve velkých obrysech, musí se stále více zdůrazňovat myšlenka o svatém Václavu v jejím dějinném vývoji, neboť jestliže Češi svatého Václava oslavují, nemůžeme jej líčit stále jako svatého Čechů, nýbrž tak: svatý Václav byl mužem, jenž pochopil, že český národ může žít jen spolu s německým prostorem. To se musí správně psychologicky uplatnit a obrátit zbraň; když tedy Češi oslavují svatého Václava, vlastně dokazují, že měl pravdu. To je to, co se dá historicky využít.

Za druhé je třeba pro nejbližší dobu války jasně Čechům ukázat: at nás mluješ nebo ne, at pomyšliš na samostatný stát později nebo ne, důležité je, že přinejmenším teď uznáváš, že by to bylo pro tebe v tomto okamžiku jen škodlivé, kdybys vyvolal povstání anebo kladl odpor. To je taktika a linie, kterou, myslím, musíme v tomto okamžiku sledovat. Ty jidi nezáskáme, to nechceme, a ani by se nám to nepodařilo. Budeme jen prakticky všem vysvětlovat — propagan-

du a opatřeními atd. — docela jasně, že pro Čecha je reálně nejpříznivější, když v tomto okamžiku hodně pracuje, i když si tajně myslí, přijde-li to s říší přece jen dolů, pak budu mít opět svou svobodu. To nám může být úplně jedno; hlavní věc je, že je klidný, neboť my potřebujeme klid a ticho pro konečné získání tohoto prostoru. Základní linie musí být jasná, avšak i taktika musí být jasná, každý Němec, který tuto základní linii nemá, a základní linie může být jen nacionálně socialistická, musí pryč. Kdo v taktickém jednání s Čechy opět ustupuje, toho zde nepotřebujeme, takoví Němci zde nemají co pohledávat.

Prosím vás zcela otevřeně, pokud se to týká vás či vašich spolupracovníků, řekněte mi zcela otevřeně: Tak, jak jsi to tu řekl, tak to nemohu dělat, prosím, nech mne odejít domů. Pánové, pustím bez reptání každého, aniž ztratí svou kvalifikaci, jenž je dost poctivý, aby to řekl. Ale velice tvrdě zasáhnou, jestliže během mé činnosti tyto myšlenky neuzná a nebude se jimi řídit. K tomu přistupuje i přisný dohled nad těmi říšskými Němci, kteří zde z důvodů osobní touhy po zisku při arizaci jen škodí vážnosti říše. To jsou ti, kteří udávají, že zde pracují v zájmu německví, mají však na zřeteli ve skutečnosti pouze svůj měšec a svůj mamon.

Když se budeme na věci dívat takto, platí jako nejbližší úkol toto: základní linie je jasná, taktika je jasná, tedy všechna opatření závisejí jen na užitéku pro vedení války říší, závisejí na tom, aby byla zachována základní linie, na tom, že to při taktice nepřezneme a základní linii neuškodíme. Závisejí koneckončů na tom, abychom měli zcela jasně před očima, že vše, co se zde musí stát, je právě jen řešení pro nejbližší budoucnost, čímž nesmí utrpět konečné řešení.

A nyní, pánové, několik myšlenek o konečném řešení, prosím, abyste si je rovněž ponechali pro sebe, avšak chtěl bych vám je sdělit, poněvadž je musíte znát, abyste se při blízkých úkolech nedopouštěli chyb. Pánové, konečné řešení musí s sebou přinést toto:

1. Tento prostor musí být jednou definitivně osídlen Němci. Tento prostor je srdcem říše a nemůžeme trpět, to ukazuje německý vývoj v historii, aby z tohoto prostoru přicházely znovu a znovu rány dykou proti říši. Nechci však snad říci o konečném poněmčení tohoto prostoru: pokusíme se tedy teď podle staré metody poněmčit českou verbež, nýbrž říkám docela střízlivě: začíná to věcmi, s nimiž mů-

žeme už dnes maskované začít. Abychom získali přehled o tom, kdo z lidí v tomto prostoru je schopen poněmčen, musím provést soupis v rasové národnostním smyslu. To tedy znamená, že musím získat nejrůznějšími metodami, nejrůznějšími oklikami příležitost, abych jednou ohodnotil veškeré obyvatelstvo z hlediska rasového i národnostního. At už pomocí rentgenu, prohlídkami ve škole, nebo tím, že rasové přezkoušíme mládež při zdánlivém uložení pracovní služby. Musím mít celkový obraz národa a pak mohu říci, tak a tak vypadá obyvatelstvo. Jsou tu takovíto lidé: jedni jsou dobré rasy a dobře smýšlejí, to je pak jednoduché, ty můžeme poněmčit. Potom máme ostatní, co stojí na opačném pólu: jsou to lidé špatné rasy a špatně smýšlejí. Ty musíme dostat ven. Na východě je hodně místa. Uprostřed zůstává střední vrstva, kterou musím přesně přezkoušet. V této vrstvě jsou dobře smýšlejší lidé špatné rasy a špatně smýšlejší lidé dobré rasy. U těch dobře smýšlejších špatné rasy se to asi musí udělat tak, že je nasadíme do práce někde v říši či jinde a budeme se starat o to, aby už neměli děti, protože je nechceme v tomto prostoru dále rozvíjet. Ale nesmíme je odradit. To vše je řečeno jen teoreticky. Pak zůstávají špatně smýšlejší lidé dobré rasy. Ti jsou nejnebezpečnější, poněvadž je to rasově dobrá vřdčovská vrstva.

Musíme uvážít, co s nimi uděláme. U jedné části špatně smýšlejších lidí dobré rasy nezbude nic jiného, než se pokusit usídlit je v říši, v čistě německém prostředí, poněmčit je a převychovat jejich smýšlení nebo, když to nepůjde, postavit je nakonec ke zdi; poněvadž vystěhovat je nemohu, neboť by tam na východě vytvořili vedoucí vrstvu, která by se postavila proti nám.

To jsou zcela jasné, zásadní myšlenky, které musí být v dítětem. Kdy se to stane, to je otázka, kterou musí rozhodnout vůdce. Ale plánovat to a shromažďovat materiál, to jsou věci, s nimiž už můžeme začít. Musíme materiál přezkoušet, musíme využít možnosti, které tu jsou. Např. Pozemkový úřad, když ho nasadíme správně politicky opačným směrem, než to udělali kdysi Češi, může nám už dnes v jakési kostiče dát nekonečně mnoho, takže věřím, že za krátkou dobu, kterou tu asi budu, mohu již položit v mnohém základ pro národnostní záležitosti. K tomu přistupuje ještě toto: musí nám být jasno, že tyto věci je možné uskutečnit v celém tomto plánovacím období, v této nejbližší době boje, jen jestliže budou také jednotně řízeny a plánovány. Je samozřejmě

jasné, že např. různí krajiští vedoucí, kteří nyní patří do čtyř žup, sami uvážují a plánují v rámci celkové linie, která prospívá též župě. Ale přece bych rád, abyste nejprve viděli jedno: primárním je ovládnutí a definitivní podmanění tohoto prostoru, na pozdější dělení — pánové a příslušníci strany — je času dost pak. Nejprve musí být tento prostor zvládnut, což nedokáží, nebude-li řízen z jednoho ústředí. Nemohu s Čechy zacházet podle čtyř různých dlíých metod. To je též smyslem kanceláře strany, kterou zde zřídil styčný úřad kanceláře strany pod vedením župního vedoucího dr. Jurého a pod praktickým pracovním vedením příslušníka strany Schulte-Schomburga. Určitě budu vycházet vstříc všem přáním a potřebám žup ve všech záležitostech. Pouze v jednom nenačnete u mne slyšení, a to tam, kde to bude narušovat to primární, totiž nutnost podmanění a koneckonců upevnění tohoto prostoru. Avšak předpokládám, že jste nacisté, a nacisti konečně ví, že celkový zájem říše je primární a že teprve pak přicházejí zájmy vlastní.